

HARD ROCK SF

Éra moderní české science fiction začala vydáním sbírky povídek Ondřeje Neffa *Vejce naruby* v roce 1985, zejména povídkou *Nejuvětší vodvaz v dějinách svangu*. Něco takového tady do té doby ještě nebylo. Jestliže domácí fantastika 70. a 80. let připomínala hudební střední proud, s tímto autorem vstoupila do éry hard rocku. ONDŘEJ NEFF (nar. 1945) začal v žánru science fiction publikovat v roce 1983, ve stejném roce, kdy zemřel jeho otec Vladimír Neff, významný český romanopisec. Do té doby vydal pouze dvě prozaické knihy pro mládež, a teprve ve fantastice našel platformu, která odpovídala jeho autorskému naturelu. Nejen to, objevil díky ní také komunitu sci-fi fanoušků, ve které se tento jinak spíše solitérní tvůrce cítil dobře. Začal pravidelně navštěvovat sci-fi setkání a jeho přednášky o angloamerické fantastice patřily k vrcholům programu.

Neffovy první povídky publikované v antologiích byly inspirované angloamerickou prózou, měly vtip a byly psané lehkou rukou žurnalisty. Svang však představoval kvantový skok vpřed. Pozoruhodně předjímal kyberpunk, styl, který se právě rodil v USA, ale o němž neměl v Československu v té době nikdo ani tušení. Úsporné vyjadřování vypůjčené z amerických detektivek drsné školy, vidina blízké budoucnosti ovládané korporacemi a zábavním průmyslem, pouliční slang, celková juvenilizace společnosti, vzrůstající role technologií, zásahy do lidského organismu – to jsou některé ze styčných bodů tohoto textu se zmíněnými trendy tehdejší americké SF. Velký úspěch měla z téže sbírky také *Bílá hůl ráže 7,62*, přímočarý příběh o neobvyklé mimozemské invazi.

Jako by chtěl čtenářům nabídnout přesně to, čeho se až do sklonku 80. let minulého století tolik nedostávalo – dramatické akce, velkých časoprostorových plánů, rozkoše z vyprávění i dobrodružství myšlenek – začal Ondřej Neff publikovat románové cykly, v nichž sofistikovanost jeho povídek ze stejné doby ustupovala do pozadí: tetralogii z teraformovaného Marsu *Pán modrého meče* (1984–1991) či napínavou trilogii o konfliktu lidstva s rasou ještěrovitých mimozemšťanů *Milénium* (1992–1995), jejíž druhý díl již nese nespo-

nou inspiraci kyberpunkovými postupy (ty však nehrály v pozdější tvorbě výraznější roli).

Za ústřední pilíř Neffovy tvorby lze považovat cyklus *Arkádie* zahájený románem *Měsíc mého života* (1988) popisující vývoj společnosti kolonistů na Měsíci. Autorovým počátečním úmyslem bylo psát o „obyčejné budoucnosti“, tedy „realistické budoucnosti bez nějakých okázalých futuristických efektů“. Cyklus spojují postavy „obyčejného“ hrdiny Kuby Nedomého a kyborga Dědka Čucháka. Patří sem také osm povídek z let 1990–2006 (*Ano, jsem robot, Zepelín na Měsíci, Lov na krysu, Hlídky 2. Varianta číslo tři, Hlídky 3, Kukaččí vejce, Lunární potápěč*), dále romány *Rock mého života* (2006) a *Hvězda mého života* (2009), volně také román *Reparátor* (1997) vycházející z autorových rozhlasových her na motivy závodů vesmírných lodí *Velká solární* a *Havárie Drakkaru*. V cyklu *Arkádie* hojně využíval úvahy o „zakázaných technologiích“, o nichž psal v 90. letech sérii článků pro časopis *Ikarie*. Vycházejí z autorova předpokladu, že v budoucnu budou nové technologie nejen vyvíjeny, ale také omezovány a potlačovány, například z důvodu bezpečnosti, morálky či z komerčních zájmů.

Charakteristický je komplexní záběr, jímž se tento mimořádně plodný autor ve fantastice realizuje. Začal netypicky jako teoretik. Po monografii *Podivuhodný svět Julese Verna* (1978) napsal přelomovou studii o historii české fantastiky *Něco je jinak* (1981), poté kratší doplněk *Tři eseje o české sci-fi* (1985) a také historii světové sci-fi *Všechno je jinak* (1987, společně s Alexandrem Kramerem). Byl hlavním editorem *Encyklopedie literatury science fiction* (1995), svou publicistickou i povídkovou tvorbu shrnoval ve sbornících *Klon* (1995–1999). Kromě toho, že prošlapal cestu pozdějším teoretikům, vnesl do fantastické publicistiky čtivost a vtip ve své době ojedinělé. Psal scénáře ke komiksům (např. *Arnal a dva dračí zuby*, 1988, s Kájou Saudkem), rozhlasové hry, vedl workshopy pro začínající spisovatele, přeložil několik děl americké SF, zejména náročný román *Neuromancer* od Williama Gibsona, v roce 1990 se stal šéfredaktorem *Ikarie*, prvního regulérního SF časopisu u nás.

V 90. letech se začal věnovat online žurnalistice – založil první český internetový deník *Neviditelný pes*, později se těžiště jeho zájmů přesunulo k digitální fotografii (spoluzakladatel Institutu digitální fotografie a veletrhu *Digifórum*). Návrat ke starým láskám projevil převyprávěním osmi románů Julese Verna pro nakladatelství *Albatros* završeným vlastní trilogií *Tajemství pěti světadílů*, v níž dochází k propojení hrdinů z různých verneovek. První díl *Pán vzduchu* vyšel v roce 2014.

Z pozdější tvorby vzbudil největší ohlas román *Tma* (1998) popisující rozklad současné české společnosti poté, co přestal na celém světě fungovat princip elektřiny. Pozoruhodné je, že se v roce 2003 k dílu vrátil a vytvořil novou, pesimističtější revizi *Tma 2.0* ovlivněnou autorovou ztrátou důvěry v roli společensko-politických elit. *Tušení podrazu* (2007) je pokusem navázat na spekulativní SF romány Ludvíka Součka, prvek SF (nový telekomunikační přístroj) se objevuje v thrilleru *Celebrity* (2009), podobný příklon ke spojení fantastiky se současným společenským románem nalezneme i v satirě *Rekvalifikační kurz* (2011) tematicky blízké románu *Katyně* od Pavla Kohouta.

Zatímco na konci 80. a v průběhu 90. let minulého století Neffova tvorba do velké míry definovala českou science fiction, po roce 2000 se Neffovi „žáci“ vypracovali natolik, že jejich učitel přestal být dominantním českým SF autorem. Nicméně úroveň, šíří a kvantitou svého díla a koneckonců i svou osobností zůstává Ondřej Neff nejzásadnější postavou domácí fantastiky od roku 1989.

ONDŘEJ NEFF

NEJVĚTŠÍ VODVAZ V DĚJINÁCH SVANGU

Největší vodvaz v dějinách svangu byl Grapo Wolinski. Můžete mi věřit, znali jsme se už v učáku, měli jsme společný holky, kouřili jsme slámu z jedný fajfky, a když nám bylo dvanáct a z učáku nás vykopli, táhli jsme to spolu dál, protože tenkrát začal fičet svang a oba jsme se do něho zažrali. Jenže já, to se ví, brzo vodpad, protože na svang musel člověk bejt narozenej a to nebyl můj případ. Grapo ale jel dál a do dvou let frčel a video bylo plný toho jeho ksichtu a dostal se i na obálky časopisů pro ty úplně starý lidi, co nekoukaj na video a čtou si. Mimochodem, taky jsem se to čtení naučil a přicházím mu na chuť. Vod tý doby, co je video plný toho manga janga, nebo jak tomu ty mladý janci říkaj, nedá se na to koukat.

Ale dál ke Grapovi Wolinskimu.

Von Grapo byl takovej frajer, že nezapomněl na kamarády, ani když byl v balíku, když ho pozvali do Bílýho domu učit svang prezidentovic dětičky a když mu Svatej otec vzkázal z Říma, že mu nasadí kardinálskej klobouk, když se dá pokřtít a řekne do videa, že bez boží milosti by v celým svangu von, Grapo Wolinski, byl úplný hovno. Až mě to samotnýho překvapilo, jakej je frajer, protože jsme se neviděli dobrej rok, až jednou jsem se přes kámoše dostal do tý haly, co v ní Grapo svangoval. Protlačil jsem se až k sušence a tam mě Grapo zahlíd a prdnuł na všechny ty trenéry a hlavouny, co se kolem točili, a přilít ke mně a křičí:

„Marku, ty starej krokodýle, co furt děláš?“

„Ale velký kulový,“ povídám, aby si nemyslel kdovíco.

„Tak dobrý, pudeš ke mně dělat šoféra rolls royca.“

A tím to pro něho zvadlo, už se o mě nestaral a vrátil se do prostřed sušenky a svangoval tak, jak to nedokázal nikdo jiný, ani Rockymount, kterýho spálili v Riu, i když se našli lidi, pro který tenhle černej Rockymount byl nejlepší svangař všech dob.

Poslyšte, jak se na vás koukám, že vy ani nevíte, co to svang byl?

Moc se mi nesmějte a hlavně nechci slyšet, že svang byla hračka pro staroušky, jak někdy žvaněj ty mladý janci, fanouškové manga janga. Je fakt, že při svangu netekla krev jako v mangu jangu, ale slupka pětadvaceti tisíc volt taky není sranda a někdy to napětí dosáhlo i milionů volt, jako tenkrát v Riu, když to Rockymount koupil do prsou, a to mluvím o době, kdy už bylo zavedený Hudební kolo štěstí!

Takže svang.

Představte si Grapa Wolinskiho. Chlap v nejlepším věku. Čtrnáct let a sedm měsíců. Dva roky ho krmili bobulema. Měří metr devadesát šest, kvůli ramenou chodí dveřma bokem, na prsou mu klidně přistane helikoptéra a on nevzdechne, protože má sílu, aby ji unes, já to zrovna vidím, jak ta helikoptéra přistává, lyžiny se zabořej do srsti ze zlata, co má Grapo na prsou a na bříše, a jak se rotor točí a dělá vítr, Grapovi vlajou vlasy, ten chlap měl ty nejkrásnější vlasy, co si dokážete představit, však taky v Grapově době devět lidí z deseti bylo blond s ondulací, samozřejmě kromě starých papriků, co jim je přes dvacet, a těch starších, žlutejch vztekem, že přestali frčet.

Jenže největší jeho síla byla v bocích a nohách. Doktor říkal, že Grapo má od narození mimořádně silný kyčelní klouby a kříž a kromě toho že má abnormální nervový systém. Nevím, o co jde, ale podle doktorů signály běhaly nervama v Grapově těle aspoň pětkrát rychlejc než komukoli jinýmu. Měl docela krátkej trup a nohy jako čáp. Obrovskou sílu měl v hýždích. Věříte, že ještě dřív, než začal opravdu frčet a když jsme spolu začínali svangoval, Grapo doved sevřít půlkama provaz a dva chlapi mu ho nedokázali vyškubnout? Jakou sílu asi musel mít po tom krmení hormonálníma bobulema. Jistě by dokázal prdelí přeštípnout drát.

Teďka vám Grapa předvedu na sušence.

Kráčí sálem a lidi řvou, samozřejmě. Péruje v nohách a našlapuje vopatrně jako na tenkém ledu. Kráčí celým tělem. Pohyb nohou se přenáší do břicha a zádočných svalů a do krku, přes bicepsy do předloktí a do konečků prstů. Když Grapo udělá sebemenší pohyb, třeba kývne malíčkem, projeví se to v celém těle, jako když hodíte do jezera kámen a vlna se dostane až dozadu, kde šumí rákosí. Usmívá se. Grapo se vždycky usmíval, i když dostal šlehu pět set volt, jak jsem to viděl v Baltimore. Měl velkou hubu, syčák. Věříte, že fandové si kolikrát i nařezávali hubu kudlou, aby byli jako Grapo? Nad tou hubou byl docela malej nos, pršáček, trochu širokej, a nad tím mohutná lavice, porostlá obočím. Grapovi nemohlo nikdy napršet do očí, leda by ležel na zádech. Oči mu dřepěly v hlubokých jámách, ale protože měly hodně bleděmodrou barvu, svítily tam jako hliníkovéj čajník, když ho hodíte do studny. Čelo měl nízký. Však taky se v těch časopisech tenkrát psalo, že Grapo je blbeček, troglodyt nebo co, ale to samozřejmě napsal houska, kterej by na sušenice nevydržel ani vteřinu a shořel by tam jako papírovej čert, protože by do něho naložili nejmíň milion volt a to nepřeháním.

Sušenka byla pískově žlutý čtverec třikrát tři metry s velkým reklamním nápisem HARPER. To, jak asi víte, je největší výrobce sušenek a keksů v tomhle koutě galaxie a lidi od svangu tvrdili, že bez Harperovy podpory by svang nikdy nevytlačil šupřinky. Na šupřinky asi nepamatujete, já sám je viděl jenom jako malej kluk, byla to přibližná hra, nějaký kolo se nějak točilo a pár cvoků v tom běhalo, občas si nabili hubu a některej se i zabil, když měl smůlu a osumdesát milionů janků čumělo na video a sázelo prachy, jak říkám, úplná pakárna. No a díky Harperovi přišel po šupřinkách svang.

Takže Grapo přitancoval na sušenku a mával fanouškům a ti řvali, že jim oči lezly z důlků a někde nahoře pod stropem haly, v docela malý kukani ze skla, seděl syčák technik a ruku držel na sensorovým vypínači, o nic větším než tabletká aspirinu. Stačilo, aby se ho technik dotknul, a v sále se rozsvítilo červený světlo, spustila muzika a v osmdesáti milionech domácností se červený světýlko objevilo na videu.

V tu chvíli dvě stě milionů lidí popadlo maličkou škatulku s pákou jako párátko, na klávesnici si každéj vyfukal výšku sázky a už to jelo. Každéj divák měl jeden jedinej volt. Musel uhodnout, do kterýho prostoru Grapo v příští chvílce vtancuje, a tam naložil ten svůj volt. Jedna rána za dolar. Jenže prostor nad sušenkou byl rozdělený na sektory a napětí v sektorech se vzájemně rušilo. Lichý sektory rušily sudý a naopak. Grapo musel tedy pracovat tak, aby držel lidi v nejistotě a přiměl je k tomu, aby rozložili ty svoje pecky rovnoměrně. Když totiž vyčhli, kam se svangař chystá hnout, naložili by tam ty svoje pecky, porušili by rovnováhu mezi sektorama a mohlo by se stát, že svangař nakoupí doslova miliony volt, a taková pecka samozřejmě chlápka vypařila.

Zapomněl jsem na muziku. Svangař pracoval podle muziky, jinak by se lidi nudili. Riziko se tím zvětšovalo, samozřejmě, protože rytmus trochu předurčoval svangařovy pohyby. Grapo ale patřil mezi svangaře, kterým se pracovalo líp při muzice, protože jim dávala inspiraci.

Kolem muziky byla od začátku svangu tahanice. Dřív ji vybíral šéf svangovýho přenosu. Jenže lidi, co seděli doma u videa, si opatřili pohybový diagramy všech hitů, co zrovna frčely. Z toho vznikly karambóly. Lidi takhle spálili kalkulačkama Briggse v Carnegie Hall, třicet milionů volt dostal Sparkers a zametli ho na lopatku, Spassolini koupil jen o málo míň a to dopadlo zvlášť hrozně, protože mu to upálilo spodek těla, a když ho sanitáci odnášeli, ještě žil, krev mu tekla z huby a on brečel a křičel: „Vy kurvy, vy kurvy mizerný.“ Zkrátka, nebylo to pěkný. Svangaři potom založili ochranný svaz WARS a koupili právníky a byli furt v konfliktu s pořadatelema, s Harperem i s divákama a videovejma společnostma a snažili se dosáhnout zákazu používání kalkulaček, jenže to bylo od začátku úplně nereálný. Každý svangování začalo hádkou advokátů s ředitelem zápasu. Lidi doma u videa už s tím počítali, a když svang měl začít ve dvacet nula nula, šli klidně na hajzl nebo si smažili brambůrky nebo si to rozdali v posteli a jen koutkem oka merčili video a tam stál hodně rozčilený šéf přenosu a advokát WARSU mu šermoval před nosem lejstrama a křičel: „Mám zde důkaz, že hudební režisér je ve spo-

jení s mafii!“ Za advokátem stáli dva pistolníci a kouleli očima a do toho vstoupil hlasatel, asistentka mu nosila každou chvíli papírky se zprávama a on povídal úžasně rychle:

„Vážení diváci, zatímco se k nám připojují prostřednictvím telekomunikačních družic okruhy jižní Afriky, Austrálie, Indonéského souostroví a Japonska, dovoluňte mi shrnout průběh příprav svangového utkání. Než ale k tomu přistoupím, posilním se vynikající Harperovou sušenkou a zapiji ji čajem MASCULINE FORCE!“

Spousta svangařů říkala, že WARS je nanic, ale to nebyla pravda. Fakt je, že WARS hodně pro svangaře udělal, aspoň pokud šlo o muziku. To Kolo hudebního štěstí byla fakt velká vymoženost.

To je hrůza, vy ani nevíte, co bylo Kolo hudebního štěstí! Stálo za sušenkou, mezi lavicema pořadatelského a ředitelského sboru. Připomínalo stroboskopický kotouč, ale hodně složitý, a na těch štráfech, co šly od obvodu ke středu, byly zapsané hity. Ředitel ho roztočil a podle toho, kolik lidí zrovna koukalo na video a jak stály sázky, kolo měnilo rychlost, laserovej paprsek četl záznam a hlavně, melodie se měnila, takže nikdo už nemohl dopředu kalkulovat s pohybovým diagramem. Škoda že pár chlapů to muselo odnést životem, než zavedli Kolo hudebního štěstí, a největší škoda byla toho Spassoliniho, který byl skoro taková jednička jako Grapo, i když byl původem Talián.

Tak jsem začal jezdit pro Grapa. Nebyl to život jako v medu. Po každým zápasu fanoušci oblehli rezidenci na dva tři dny, a kdybysme chtěli vyjet, naše gorily by nám musely prostřílet cestu kulometem. Grapo dokonce uvažoval o tom, že si nechá vykopat tunel, aby mohl ven, kdy se mu zachce, jenže pak to pustil z hlavy, protože někdo by tajemství tunelu tak jako tak prodal a Grapo by na tom byl stejně jako dřív, až na to, že by byl lehčí o spoustu peněz, co by stál ten tunel. Ale i v mrtvý sezoně, když se nezápasilo, hlídkovalo před bránou pár desítek fandů.

Každá cesta autem byla pekelná. Sotva lidi zblejskli náš rolls royce s růžovou karoserií posetou stříbrnýma hvězdama, hrnuli se k nám, mávali, házeli květiny, ale taky kameny a láh-

ve, a pokaždý se našel nějaký pošuk a slíknul se do naha anebo vytáh pistolí a střílel na nás a to vážně nechápu, proč to dělal, protože atentáty už dávno přestaly lidi bavit a video si jich nevšímalo. Někdy byl Grapo z toho fakt nervózní a stěžoval si na to panu Langeyovi, našemu manažerovi. Že prej rezidenci prodá a koupí si apartmá v hotelu Plaza a že bude jezdit v obyčejným cadillaku.

„Tohle nemůžeš udělat, Grapo,“ říkal mu pan Langey.

„Se svejma prachama si můžu dělat, co chci, třeba je naházet do hajzlu!“

„Tohleto udělej, to bude fajn,“ zaradoval se pan Langey, „ale napřed o tom dej vědět panu Longovi.“ To byl Harperův tiskový tajemník. „Lidi baví, když hvězda dělá divný věci, třeba když háže prachy do hajzlu. To bude senzace. Jenže když se přestěhuješ do hotelu a prodáš růžového rollse, každý si řekne, že to s tebou jde s kopce a že jsi odbytý.“

„Hovno,“ řekl Grapo. „Jsem v lepší formě než kdykoli předtím a vy to dobře víte!“

„Vím,“ usmál se pan Langey. „Proto buď hodný a nech si svého rolls royce a svou rezidenci, tři sta let starou zahradu a armádu pistolníků. Patří to k řemeslu, chlapče. Hvězda první velikosti má k veřejnosti jisté povinnosti.“

Jenže Grapo dělal pořád panu Langeyovi starosti. Byl fakt vodvaz. Nikdo nikdy nevěděl najisto, co Grapo provede. S tím rolls roycem měl pan Langey samozřejmě pravdu. Lidi chtěli mít svou hvězdu v růžovém bouráku. Grapa prostě žrali. Však taky při každým zápase stály sázky v poměru sto osmačtyřicet k jedny a stačilo, aby divák doma u videa docela náhodou vsolil Grapovi slupku uprděných tří set volt a už kapsoval dobrých sto padesát tisíc dolarů! Právě kvůli poměru sto osmačtyřicet k jedny čumělo na video někdy i přes sto milionů sázejících diváků! Nehrající čumily nepočítám, ale pan Harper a ostatní sponzoři ano, protože jim šlo o to, aby všechny ty stovky milionů lidí žraly Harperovy sušenky a zapíjeli je čajem MASCULINE FORCE.

No a pak přišla ta nešťastná sobota, kdy svangoval Andy Nepeta, prvotřídní svangař, který dělal Grapovi vrásky, poněvadž by jednoho dne mohl být lepší než on, ale Grapo ho měl

stejně rád, protože byl vodvaz a kamarádství mu bylo přednější než sláva a prachy.

Nepeta byl Indián, prej Apač, a povídalo se o něm, že je hodně rytmicky založený. Jeho manažer ho objevil jako strip-týzového tanečníka v Las Vegas, kde večer tancoval a v noci dělal gigola těm třicetiletým ježibabám, co jich je Las Vegas plný. Andymu naštěstí nebylo ještě celých dvanáct let, takže na hormonový bobule nebylo pozdě a za rok se z něho stala ohromná figura, skoro taková jako Grapo Wolinski. Je pravda, že Andy byl hudebně a tanečně lepší než Grapo, jenže co je to platný, sázelo se na něho nejvýš sedmaosmdesát ku jedný, kdežto Grapo, jak už jsem řekl, se počítal až sto osmačtyřicet k jedný a nikdy nešel pod sto dvacet.

Nepeta přitancoval na sušenku a hlasatel se napil čaje MASCULINE FORCE a vzrušeně oznámil, že sázky stouply na třiadevadesát k jedné, hodně že sází Hongkong a Japonsko a že se čeká na severní Afriku, protože dnes večer, vážení přátelé, by Andy Nepeta mohl překonat pohádkovou hranici sto k jedné a zaútočit na dosud neotřesitelné postavení Grapa Wolinskiego, který ovšem nespí na vavřínech, nýbrž trénuje a posilňuje se sušenkama HARPER.

Do toho vpadl advokát WARSU a že prý světla jsou moc nízko a svítí Andymu do očí, „můj mandant hraje o život, pánové“, a kravál zatím pokračoval, šéf přenosu hrozil zrušením smlouvy a přerušением přenosu, nakonec to usmlouvali, osvětlovač stáhl reostaty a advokát vyndal z kapsy luxmetr a měřil světlo, aby všichni viděli, že se nedá opít rohlíkem a že je velký fík.

Nepeta zatím stál uprostřed sušenky, tedy – stál. Připomínal kapku vody na rozpálený kovový desce. Kůže mu svítila potem a byla radost se na něho podívat, měl na sobě jen plavky, hrome, to byl chlap, na nohou měl tenisky, on jediný svangoval obutý, kdežto všichni ostatní pracovali naboso.

Šéf přenosu roztočil Hudební kolo štěstí, zvedl ruku a technik v té maličké kabině u stropu se dotkl senzoru velikosti tabletky aspirinu a už to jelo.

Na první sekundě hodně záleželo, protože všichni koumáci chtěli využít přechodu z klidu, to se svangař poprvé pořádně

pohne, a šoupli svoji pecku. Naložili na sušenku osmdesát milionů volt, a kdyby Nepeta byl nějaký začátečník, v tu ránu by se vypařil. Jenže začátečníky na takovou sušenku nepouštěli. Odbývali si učení mučení v kočovných boudách, kde pecky dávali jen platící diváci, co byli u toho, a svangař mohl nakoupit leda nějakých pět stovek a to ještě musel být dost velký pako. Andy Nepeta ale vůbec nebyl pako a ty miliony volt se vzájemně potloukly. Samozřejmě, jiskřilo to a Andymu se naježily vlasy, ale to patřilo k věci a při svangování každému vlasy stály jako hřebíky, jenom Grapovi ne, měl je kudrnatý a navíc byl vodvaz a jednička. V té první palbě už se našli první výherci a v koutku obrazovky skákaly cifry a jména, deset tisíc dolarů, patnáct, pět, to podle toho, kolik kdo vsadil a jak byl rychlý a kolik koumáků se na jeho pecku nalepilo.

Hudební kolo štěstí se točilo tak rychle, jak jsem ještě neviděl při jiném svangování než Grapově. Šéf přenosu byl z toho celý tumpachový, běhal od jednoho frňousa k druhému a pil pořád čaj MASCULINE FORCE z reklamního šálku a cpal se sušenkami a vždycky držel krabici nápisem ke kameře.

Muzika byla pěkná, poslední hity, na které nikdo ještě neměl pohybový diagram pro kalkulačku, takže by se nic nebylo stalo ani bez Hudebního kola štěstí. Andy Nepeta byl fakt nejlepší tanečník, každá ženská musela šílet, když ho viděla v těch plavečkách, dokonce i holky, které jsme měli doma v rezidenci, řvaly a škrábaly si obličej, jedna upadla na zem a mlátila ksichtem do podlahy, že jsem ji musel nakopnout. Andy byl ve formě, to je fakt, a vůbec jsem se nedivil, že sázky přelezly stovku k jedny, všichni jsme z toho byli pryč a Grapo začal svangovat jen tak, na podlaze před videem, a řval:

„Pusťte mě tam, já toho rudocha vyboduju, ten válí, bože, ten válí, já ho zabiju!“

Pan Langey u toho byl taky a mračil se. Ten jediný se nenechal strhnout a jenom dupal nožkou v hnědobílé botce a cvrknal do rytmu párátkem, ovšem ten se nepočítá, protože to byl starý prdola a táhlo mu na třicítku. Kouknul vpravo a mrknul na gorily, aby Grapa uklidnily, kdyby ho to moc vzalo, protože by to byl skandál, kdyby v ajfru Grapo holce třeba

přerazil páteř jenom proto, že se jí líbí svangování Andyho Nepety. Gorily se mračily, protože Grapo měl úžasnou sílu a ani pro gorilu to nebyla snadná práce zvládnout prvotřídního svangaře, zvláště když pan Langey zakázal hmaty, který by Grapa mohly poranit, a jiný na něho neplatily.

Centrum zapnulo okruhy severní Afriky a na tabulce se objevila fantastická cifra sto čtyřicet k jedné, a to už byly, pane, sakra prachy.

„Teď už to nahoru nepůjde,“ řekl pan Langey klidně, „spíš to začne klesat.“

Taky jo. Sotva dořekl, tabulka se změnila a ukázala sto třicet osm, pak sto třicet šest. Podívaná zřejmě už některý lidi omrzela, nebo už prosázeli moc. Když řeknu některý, myslím tím miliony, protože všechno, co se týká špičkového svangu, se pohybuje v oblasti sedmimístných čísel.

Najednou Grapo zařval, skočil k videu a mlátil do něho pěstma. Nevěděli jsme, co se stalo, Grapo nám zakrýval video žádama, ale vedle v místnosti běželo další video, a když jsme k němu doběhli, spatřili jsme černou díru uprostřed sušenky, hlasatelovi se třásl hlas a zrovna říkal, že Andy Nepeta zakolísal ve čtvrté minutě osmadvacáté sekundě šesté desetiny sekundy a narazil do energetické stěny o síle pětadvaceti milionů voltů a vypařil se. Šťastný výherce sumy převyšující devět milionů dolarů je slečna Lilian Bettsonová z Denveru.

Na videu ukazovali zpomalené retro Andyho osudného skoku, byl to obtížný Rockymountův obrat, otočka ve výskoku s protiběžným střihem paží. Grapo ho cvičil měsíce, než se ho pořádně naučil, a já svangování nechal ve chvíli, kdy jsem si uvědomil, že na Rockymountův obrat prostě nemám. Diváci v hale mohli vidět jen to, že Andy najednou zmizel a místo něho se na sušence objevila díra a smrdělo to, jenže my viděli na zpomaleném retru, jak Andyho postavu zahalila bleděmodrá aura, Andy si vůbec neuvědomoval, že se něco děje, strnule se usmíval a oči měl plné Rockymountova obratu, věřte mi, že tahle otočka dá zahulit i machrovi, jako je Grapo. Pohybově je nevypočitatelná a jenom blázen by sázel pecku v téhle chvíli, to ví každý, i ten, kdo zná svang z rychlíku, při

Rockymountově obratu je svangař nejbezpečnější, takže, kručínál, jak se to mohlo stát?

Na obrazovce se v pravém horním rohu objevil čtvereček, rychle rostl, až zaplnil čtvrtinu, na zbývajících třech čtvrtinách plochy pomalu běželo retro a Nepeta umíral, ve čtverečku se usmívala dívka.

Tak tohle je Lilian Bettsonová z Denveru.

Dneska bych ji bral, ale tenkrát byla moc stará, měla nějakých devatenáct dvacet let. Smála se na celé kolo, až se jí třásly kudrlinky á la Grapo Wolinski.

„Devět milionů... devět milionů...“ a přivírala oči, slastně, jako při milování.

Dívali jsme se, jak ta pekelná energie stravuje Andyho Nepetu. Zdálo se, že průhledný lis ho tiskne, ale netekla krev. Andy černal a mizel, v sušence rostla díra a nad ní visel sloup černého dýmu, a protože retro šlo zpomaleně, dým se nehýbal a zachovával tvar svangařova těla při Rockymountově obratu.

„Co budete s výhrou dělat?“ ptal se reportér. Lilian se rozesmála.

„Ach bože... koupím si tááákovouhle horu Harperových sušenek, v ní si nechám vykutat jeskyni, kolem bude moře čaje MASCULINE FORCE a já v té jeskyni...“

Žvatlala dál, podle scénáře, který narychlo splichtil Harperův tiskový, pan Longo. Museli sebou chlapci sakra hodit, aby jí ho včas dopravili do bytu.

Grapo ke mně přiběhl a popadl mě za ruku. Pan Langey kolem něho skákal jako pumprdlík. Grapo byl doslova bez sebe a šel z něho strach.

„Pojď se mnou,“ povídá Grapo a odtáhnul mě do tělocvičny, kde stála zrovna taková sušenka, na jaké před chvilkou nějaká Lilian Bettsonová z Denveru spálila druhého nejlepšího svangaře světa.

Posadil mě k sázkovému manipulátoru, spustil muziku a začal svangovat. Nešlo mu to zrovna nejlíp, ale mával na mě a křičel: „Marku, do toho a nešetři mě!“

Stáhnul jsem tah na dvě stě volt a spustil program. Pecky šily do sušenky, jako když se v červenci protrhne nebe a lidi utíkají v lijáku od bazénů a zapomenou na přenosný videa a Učítýlky-

mučičky a sexačky a podobný elektronický krámy a mažou pryč schovat se někam pod střechu, kde se prodává grog. Grapo samozřejmě na sušence zůstal, každý svangař zůstane a ještě nikdy se nestalo, aby některý ztratil hlavu a utekl.

Lidi, já svangařem byl, a že jsem toho nechal, neznamena, že mě můžete považovat za máslo. Nějakou tu Municipal Hall v Jižním Balíkově bych vám naplnil ještě dnes a jistě by se našlo pět tisíc lidí, který by se na mě přišli podívat, tím spíš, kdyby na plakátu bylo napsáno, že jsem začínal s Grapem Wolinskim. Svangu tedy rozumím a sázkama bych si vydělal balík. Proč jsem nikdy nesázel? Protože mi to bylo blbý a protože jsem moc dobře věděl, jak s člověkem zacvičí taková třisetvoltová pecka. Jenže tenkrát, když Grapo stál na cvičný sušence, jsem se do toho položil a šel jsem po něm tvrdě. Tah byl za chvíli až na doraz, a kdybych Grapa chytil, přerazil bych ho vejplů a dost možná, že v jeden den by svang přišel o dva velikány, o jednoho při přenosu a o druhého při tréninku.

Obsadil jsem kouty a taky uzlové body. Potom jsem jezdil páčkou, hodně zle. Dal jsem do toho zkušenost a znalosti fyzikálních zákonitostí svangu, protože svangař je vlastně taky hmota, ačkoli vypadá jako člověk a dovede se smát a čuchat ke kytkám a brečet, když si vzpomene na mámu, kterou neviděl, co ho vzali do učáku, a dneska už si ani pořádně nepamatuje, jak vypadala. Svangař váží tolik a tolik, a když skočí, je to taková a taková setrvačnost, krátce a dobře, já to všechno znal, a když jsem do toho ještě dal intuici, takový to tušení, šel jsem po Grapovi, jak už jsem řek, hodně zle. Však taky jich ode mě hodně nakoupil, všiml jsem si, jak se kroutí, a kdybych seděl u videa a sázel, nasbíral bych za tu dobu možná i půl milionu a večer by se už o mně mluvilo ve sportovních zprávách a nějaký chytrák by se zase dal slyšet, že by se svang měl zakázat z humanitních důvodů.

Jenže furt to nebyl ten pytel, co na Andyho hodila Lilian Bettsonová z Denveru.

Na našem simulátoru se dal nastavit taky pěkně velký pytel a já se o to fakticky pokoušel, jenže Grapo byl jednička a všem nástrahám unikal, i když nebyl ve své kůži a výkonem byl hodně pod tím, co před chvílí předváděl Andy Nepeta.

Chápete to?

Já byl profesionál a pomáhala mi elektronika Texas Instruments a Grapo jel na třicet procent formy a stejně jsem nebyl s to ho vosolit, a to si, prosím pěkně, netroufl na Rockymountův obrat!

Mrknul, abych přestal. Já vypnul simulátor a on si sednul na sušenku a dejchal, že byla krev cítit až ke mně.

„To není možný,“ sípal, „buď to byla ta nejvšivější náhoda, nebo je v tom nějaká svihárna.“

„Co tím naznačujete, pane Wolinski?“ zeptal se ho pan Langey, který přišel do tělocvičny a díval se, jak spolu cvičíme.

„Bude v tom nějaký podraz,“ odpověděl Grapo. „Jako tenkrát, když lidi začali kupovat ty programy do kalkulaček a počítali pohybový diagramy muziky a vosolili toho Taliána Spassoliniho.“

Pan Langey pozorně naslouchal a potom řekl tiše:

„Jenže dnes máme Kolo hudebního štěstí. Nikdo nedokáže předem odhadnout doprovodnou hudbu. Manipulace je vyloučena.“

„Tak je v tom nějaká jiná hajzlovina!“

„Máte nějaké konkrétní podezření, pane Wolinski? Chcete podat trestní oznámení na slečnu Bettsonovou?“

Grapa něco podobného nenapadlo, ale když to pan Langey tak pěkně řekl, chytil se toho a byl celý žhavý a chtěl zavolat řediteli FBI a ministroví spravedlnosti a bůhví komu ještě.

Nakonec se pan Langey spojil s Rowderovou detektivní kanceláří a dohodl s panem Rowderem, aby oťukl Lilian Bettsonovou a zjistil, co je to vlastně zač, než by Grapo chtěl rozbalit pátrání po oficiální linii, protože to milé děvče je teď v pěkném balíku a nejlepší advokáti se za ni postaví, třeba zadarmo, už kvůli reklamě.

Protože to nám bylo jasné, že Lilian Bettsonová se v tomhle týdnu stane miláčkem světa.

A skutečně. Ještě ten večer jsme Lilian uviděli na videu znovu. Povídala o Harperových sušenkách dobře dvacet minut a to byl ohromně dlouhý vysílací čas, když uvážíte, že kandidáti prezidentského úřadu dostávají v předvečer voleb po

čtvrthodince. Ale druhý den se na videu jenom kmitla a třetí den se po milé Lilian Bettsonové slehla zem.

Čučeli jsme na video celý večer. Grapo povídal:

„Tomuhle rozumím ještě míň než jejímu triku s Rocky-mountovým obratem. Co dělaj reportéři? Kde je rozhovor s její maminou? Proč rozvážný tatínek starý Bettson nekývá hlavou a neplácá o Harperových sušenkách, jako že je to základ stravy slečny dcery? Kam se schovaly spolužačky z učáku, proč nebrečej, že my krávy nežraly víc těch podělanejch sušenek?“

Vstal a mlátil pěstí do obrazovky.

„Kde všichni jste, hajzlové?“

Pan Langey zatím už mačkal ty puntíky na telefonu. Když se ozval ředitel společnosti CBS, předal sluchátko Grapovi.

Nic kloudného jsme se nedověděli. Ředitel CBS řekl:

„Naši diváci nemají o Lilian Bettsonovou zájem.“

Ředitel NBC a šéfové tří dalších společností řekli totéž v modrém.

„Nemají zájem?“ ptal se Grapo sarkasticky. „Lidi si nepovídaj o ničem jiném.“

„Někdo holt nechce, aby se veřejnost dověděla pravdu,“ řekl jsem a díval jsem se panu Langeymu do očí. Neuhnul a odpověděl docela klidně otázkou.

„Kdo myslíte, že by to mohl být, pane Fostere?“

„Kdo jinej než ten všivák tiskovej Longo!“

„Doporučuji vám, abyste tiskového tajemníka pana Harpera vynechal ze svých úvah,“ odsekl pan Langey ledově, jenže vodvaz Grapo Wolinski se toho chytil a už se sápal po telefonu. Pan Langey mu chtěl aparát vyrvat, jenže taková třicetiletá zřícenina se nemůže rovnat s perfektním svangařem, Grapo jen udělal takhle rukou a pan Langey už seděl v koutě a držel se za tvář a mrskal nožkama v těch svých botách hnědobílé kombinace.

Netrvalo dlouho a zuřivý Grapo Wolinski se prokousal ochrannými bariérami sekretářek a tajemníků a dostal pana Longa k telefonu. Tiskový tajemník ho trpělivě vyslechl a pak řekl:

„Nejste tedy troglodyt, za jakého vás má týdeník TIME. Máte pravdu. Společnost Harper skutečně nemá zájem na publicitě slečny Lilian Bettsonové.“

„Proč, krucinál?“

„Oblak kouře ze spáleného muže nad nápísem HARPER nepřispívá k dobrému obrazu naší firmy. Pokud jde o samotnou slečnu Bettsonovou, můžete ji žalovat podle libosti. Je to vaše právo, Wolinski, a pokud je vaše podezření podloženo fakty, je to dokonce vaše občanská povinnost!“

Poslouchal jsem ho na paralelce a mráz mi běhal po zádech. To je hrůza, jaký sebevědomí dodá chlapíkovi balík prachů, ale opravdový balík, ne těch pár uprděných milionů, na kterých jsme seděli my!

Grapo seknul sluchátkem o vidlici. Vrtěl hlavou, jako by nevěřil vlastním uším. Pak řekl:

„Ten hajzl! Přej že oblak kouře by pošpinil jméno Harper. Proč tedy Harper financuje svang? Proč tancujeme na sušenec jako volové? Proč ty miliony lidí koukají jednou za tři měsíce na svangovej přenos? Jenom kvůli tomu oblaku kouře, kvůli ničemu jinému! Každý doufá, že se to dnes večer stane, a nic jinýho ho nezajímá. A když se konečně dočkali svýho, pan Harper zatípne publicitu!“

„Pozor na ústa,“ varoval ho pan Langey. To už vstal a kolem levého oka se mu začalo modrat pěkné jojo.

„Ty si taky polib prdel,“ odpověděl mu Grapo. Byl to vážně vodvaz. „Počkám, s čím přijde Rowder, a pak to rozjedu, že se z toho Harper zcvokne.“

Pan Langey ale taky seděl na tom samém balíku peněz jako pan Longo a nějaké to hrubé slůvko ho nerozházelo, kdežto Grapo Wolinski tu stál nahý jako opice, pokud jde o prachy a moc.

Všiml jsem si, že pan Langey je skutečný sekáč i s jojem na oku a i když dostal nakládačku, nemusel si rovnat sako a vrtět takhle kalhotama sem a tam. Ty hadry mu prostě seděly, v tom to je, a hadry, jak jsem se přesvědčil v poslední době, seděj jenom skutečným balíkářům.

„Pan Harper mě platí za to, abych dbal vašich zájmů, pane Wolinski. Po všech stránkách, tréninkové, finanční i právní. Jsem váš manažer. Kdybych vás teď nevaroval, zpronevěřil bych se povinností. Já vás tedy varuji, pane Wolinski. Dejte ruce pryč od toho případu a věnujte se tréninku. Za tři měsíce vás čeká přenos ve Filadelfii.“

Co myslíte, že mu ten vodvaz Grapo odpověděl?

„Jdi se vycpat,“ to mu řekl.

Nic víc. Pan Langey ani nemrkl, sebral si pár papírů do krokodýlový aktovky, vlezl i s aktovkou do morgana a odjel. Všechny svoje osobní věci nechal v Grapově rezidenci, kartáček na zuby i Učítýlka-mučítýlka a přepychovou sexačku, celou v kůži, chromový oceli a mahagonu.

Co budu dlouho vykládat. Detektiv Rowder nás nepotěšil. Lilian Bettsonová zmizela. Je možný, to povídal, že ta holka byla jenom nastrčená figura pod falešným jménem. V Denveru žije v tuhle chvíli šestapadesát Lilian Bettsonovejch a tisíce dalších v ostatních městech Států. To ale není všechno. Desetitisíce holek se přejmenovaly na Lilian Bettsonovou a každá vykládá, že zrovna vona je Ta, Co Spálila Nepetu.

„Takhle to vypadá, Wolinski,“ prohlásil Rowder nakonec. Přišel do rezidence osobně a nechal se při tom dokonce i fotografovat. „Tu pravou holku nakonec najdeme, ať se jmenuje, jak chce, živou, nebo mrtvou. Jenže to bude stát moře peněz a spoustu času a práce.“

„Jděte do toho, pane Rowder. Ať na to třeba prasknou všechny moje prachy. Andyho Nepetu jsem měl rád, a jestli ho někdo vosolil nějakým trikem, chci mu to dát sežrat.“

Rowder vypadal na slušného chlapa. Byl už starší pán, měl nejmíň dvacet, možná dvaadvacet let. Začal z ničeho a teď šéfoval největší detektivní kanceláři Východního pobřeží, armádě voček, celkem deset tisíc maníků. Fyzicky na tom byl bezva. Nejvíc se mi na něm líbilo, že měl takovou tu jemnou pleť jako slupku od broskve a nerostly mu vousy, jenom trochu, skoro nic. Jakmile chlapovi začnou růst vousy, je odbytej.

Horší bylo, že WARS se proti nám postavil. Advokát, co byl tenkrát u přenosu, přísahal před komisí, že všechno bylo v pořádku a že Wolinski je buď cvok, nebo podplacenej. Grapo dal spoustu rozhovorů, jenže zajímaly se o něho jenom takový ty plátky pro prďoly, jako je New York Times, Wall Street Journal, Time a Newsweek, kdežto video a komiksový plastinoviny, co maj opravdu nějaký vliv na lidi, dělaly, že o Grapovi Wolinskim nic nevědí. Plácali jsme se v tom všem tři měsíce a pak

v Houstonu vystoupil Ralph Bakshi, úplně nová hvězda svangu, která šla nahoru po smrti Andyho Nepety.

Koukali jsme na video, Grapo byl vážný, fakticky hodně zestárnul za ten čtvrtrok, ačkoli nepřestal trénovat.

„Dávej bacha, Marku,“ řekl mi, „jakmile sázky dostoupěj nejvyšš, Bakshi shoří jako papírovej čert.“

Nebyl špatnej ten Bakshi, vážně nebyl, a už jsem si myslel, že sleze ze sušenky se zdravou kůží, když vtom hlasatel oznámil, že se připojily východoasijské okruhy, sázky že stojí sto pětadesát k jedné, a pak to křachlo a z nové hvězdy svangu zbyla jen díra na sušence a sloup kouře nad tou dírou.

Grapo Wolinski ani nepočkal na zpomalený retro, jenom mi řekl: „Dávej bacha, kdo kapsoval tentokrát,“ vstal a šel telefonovat několika lidem, Harperovi, šéfovi WARSU, do NBC a do několika dalších míst a věřte mi, že to bylo příjemný poslouchání, aspoň pro mě, protože tolik pěkných sprostáren jsem neslyšel nikdy předtím a už asi neuslyším. Zvláštní bylo, že žádný z těch hlavounů Grapovi neseknul sluchátkem, ani pan Harper ne. To už byl vítěz ve videu, pěkná holka, černá jak se patří, pokud jde o vlasy, jinak běloška, to se ví. Jmenovala se Kelly Spiridiová a vykládala, že za těch dvanáct milionů koupí tatínkovi slepičí farmu a sama si nenechá nic, akorát že si splní dětský přání a koupí si takovou tu kybo-pannu, jak leze po čtyřech jako miminko a mele pantem a v noci brečí a podobně.

Čumím na ni a říkám si, krucinál, tuhle babu já bych měl znát, určitě jsem ji někde viděl, jenže kde?

Pak mi došlo, že ji znám z učáku a že jsme si to spolu párkrát rozdali, samosebou při těch davovkách, co se v učákách všude praktikujou.

Situace dostala správnou vrtuli.

Panu Rowderovi jsme neprozradili, že Kelly znám z učáku, a pátrání jsem rozjel sám na vlastní pěst. Bakshiho smrt zapajtlovala WARSem, takže tam otočili kormidlo a dělali, že stojej na naší straně. Taky video přišlo k rozumu. NBC věnovala Grapovi pořad. Ve studiu jsme instalovali naši tréninkovou sušenku se simulátorem a předvedli jsme, jak se Grapo připravuje na Filadelfii a jak to do něho při tréninku šiju. Byl to bezva přenos, protože technici vymysleli nějaký trik a elek-

trický výboje najednou bylo vidět, takže každé sledoval, jak výboje prší z elektrody nad sušenkou, vzájemně se ruší a splétají do provazců stále silnějších, v každém bylo deset tisíc volt, jen tu a tam zůstal nad sušenkou provázek tenký jako tužka, Grapo se tu a tam o některý otřel a potom jsme viděli, jak se mu výboj rozlévá po těle, režisér to pustil zpomalenež znovu, maličké blesky lezly po kůži jako hadi, zakusovaly se do nervů a pórů v pleti, režisér to přiblížil a miliony diváků se dívaly, jak ti hadi žerou Grapovo maso, jenže Grapo nedbal a tančil dál, hadi mu zalezli do kůže a do svalů a do mozku a on se pořád smál, ty jeho dlouhé nohy se vznášely nad sušenkou a pak udělal perfektního Rockymounta a já stáhnul reostat na doraz a provazce zasvítily smrtí a Grapo mezi nima tančil s hlavou vztyčenou a leskly se mu zuby.

Nevím, jak to vypadalo v bytech diváků, ale ve studiu všichni řvali nadšením, padali si kolem krku a nebylo slyšet jiné slovo, než že tohle je nejsenzačnější pořad v dějinách videa.

Grapa posadili do křesla, pot z něho valil a smáčel tu hebkou srst na jeho hrudi, reportér mu kladl otázky, byl to slavný A. A. Doctor Smithson, Grapo se usmíval a radil divákům, jak mají sázet a jaké pecky a kam a v jakou chvíli, a vůbec, jak to zařídit, aby sázející divák uplet pytel a hodil svangařovi na hřbet třeba padesát milionů. Mluvil tiše a nějakou sprostárnu řekl, jen když to bylo nutné.

„Proč nám to vykládáte, Grapo,“ ptal se A. A. Doctor Smithson, „copak se nebojíte, že diváci vašich rad využijí ve Filadelfii?“

„Jestli se bojím?“ zeptal se Grapo a smál se jako pravej vodvaz. „Bojím, jenže já jsem nejlepší svangař a z každého pytle se dostanu.“

„Andy Nepeta si to taky myslel,“ namítl A. A. Doctor Smithson, „a Ralph Bakshi by jistě na sušenku nevstoupil, kdyby věděl, co ho tam čeká.“

V tu chvíli se Grapo přestal usmívat a tvrdě se podíval do videových kamer. Režisér najel na detail a lidi měli doma Grapa jako živého, plastického, lesklého potem.

„Viním Lilian Bettsonovou a Kelly Spiridiovou ze spoluúčasti na vědomé a předem připravené vraždě. Viním všechny, kdo do případu jsou zapleteni, ze spiknutí proti životu

občana Spojených států. Přisahám, že do filadelfského přenosu spiknutí odhalím, viníky předám spravedlnosti a vystoupím před diváky bez obav, a vyzývám je teď všechny, aby se nerozpakovali užít všeho, co jsem je dnes večer naučil.“

Byl to fakt fantastický večer. Ve studiu se všichni rozšoupli a kouře ze slámy tam bylo tolik, že i ty videové kamery z toho ztumpachověly. Přišla se na nás podívat Paula, ta nová zpěvačka. Bezva žába, ale na můj vkus moc mladá, protože je jí jenom něco přes deset. Slyšel jsem ji už párkrát, ale nevím, co ty mladý janci na ní viděj. Výslovnost má komickou. Ten evergreen, co určitě znáte, jak začíná „pocem ty máku, já si máknu“, zpívá „poem týmak, jásmák“ a uznáte, je to pakárna. Osobně byla ale příjemná a všichni tleskali, když si sedla Grapovi na klín, a měli radost, jak jí to jde dobře od ruky. Dokonce i programový ředitel NBC přišel osobně a slíbil, že půjde Grapovi na ruku a že mu přeje, aby v tom svinstvu udělal pořádek.

„Náko péjím díru!“ křičela do toho Paula a všichni se smáli. Starý Harper, toť se ví, zuřil.

Zakázal Grapovi používat nápisu HARPER na sušence a pohrozil všem videovým společnostem a obrázkovým novinám, že jim sebere reklamu, když se nepostavěj proti Grapovi. Burza se otrásla a Wall Street Journal přines úvodník o „sušenkové válce“. Jenže tenkrát padla šelma na šelmu. Sotva Harper odněkud stáhl reklamu, vklouzla tam nová společnost Bájo Bago s kripsama, novým pečivem, a všichni ho začali žrát a Paula nazpívala hit Bódeťti to Kájostálo, žral si málo Bájo Bago. Netrvalo dlouho a Harper byl odrovnanej, iniciála BB kryla stěny domů, svítila na nebi a pableskovala na mořském dnu, Grapo Wolinski trénoval a já našel Kelly Spiridiovou.

Bylo to tak: Kelly Spiridiová našla mě.

Probudila mě telefonem ve tři ráno.

„Ahojka Marku, tady je Kelly.“

Nenapadlo mě, že je to zrovna ta samá Kelly, co ji hledám. Mohl jsem se potřhat, jak jsem rozhazoval všude sítě a prachy, abych ji našel, a najednou ona sama volá a že prej ahojka. Tak tedy ahojka, co by ne.

„Ty prej hledáš mě a taky Lilian Bettsonovou.“

„Jo,“ řekl jsem. Nic chytřejšího mě ve tři ráno nenapadlo.

„Lilian je mrtvá. Zabili ji. A já mám strach, Marku!“

„Odkud voláš?“

„Diamond Mansion znáš?“

Měl jsem pocit, jako bych stál na sušence a koupil tu samou pecku, co spálila Nepetu. Diamond Mansion je ta nuzná chýška, ve které bydlí Harper.

„Co tam děláš?“

„Blbečka starýmu Harperovi. Končím... už musím. Přijed', Marku, hned!“

Zavěsila rychle, možná ji někdo nacytal.

Probudil jsem Grapa a naše gorily, natáhli jsme slupky jen tak na holý těla, bouchači se vycpali práskačkama a za chvíli si to ulicema hasil náš rolls, stříbrné hvězdy mu svítily odleskem neonů, lokály měly ještě otevřeno a z tančírny jsme slyšeli Paulu, jak zpívá „Bódeťti to Kájostálo, žral si málo Bájó Bago“, ona už ta holka frčela, jak se patří.

„Ta Paula mi už jde na nervy,“ povídám, abych něco řekl.

„Mě víc rozčiluje to mango jango,“ povídá jedna gorila. „Začíná frčet. Ty blázni tomu ovšem říkaj mango jángo.“

„Jaký blázni?“

„No všichni, co poslouchaj Pauliny písničky a cpou do sebe Bájó Bago.“

„Ale,“ řekl druhý strážce, „kašlete na to. Paulu žerou jenom ty mladší ročníky kolem deseti. Usmrkaný děti.“

„Co je to mango jango?“ zeptal jsem se. Nebudete tomu věřit, ale já to tenkrát fakticky nevěděl.

„Úplná prasečina,“ ozval se Grapo Wolinski. „Vymysleli to v New Orleansu. Pódium a na něm les ocelovejch břevn, ostrejch jako břitva, a všechny v rotaci. Obecnstvo má podobný škatulky, jako při svangu, a hejbe páčkama a podle toho ty břevna rotujou a jezděj sem a tam. A mezi tím lítá chlap na kolečkovejch bruslích a musí se dostat k takovejmu světlům, který se střídavě rozsvěcej, podle toho, jak obecnstvo chce. Žlutý světlo je mango a červený jango a podle nich se ta pakárna jmenuje. Pár maníků už v tom zůstalo viset. Břevna je rozsekaly na salámový plátky.“

„Fuj tajksl,“ řekl jsem. „Že se na takovou surovost může někdo koukat.“

„Prej za tím stojí Bájó Bago,“ podotkl Grapo Wolinski a tvářil se divně. Jedna blbá gorila řekla:

„Měl by ses učit jezdit na bruslích, Grapo.“ To samo sebou Grapa jak se patří nadzvedlo a kdoví, co by se bylo stalo, jenže to už jsme dojeli k Diamond Mansion a já šláp na brzdu a povídám, jsme tu, panstvo, co bude dál?

„To je správná otázka,“ odpověděl mi Grapo. „Mně se to nechce líbit. Cejtím za tím boudu. Něco vám povím. Mám tušáka, že za těma vraždama stojí pan Harper. Přemejšším o tom od první chvíle, a jakmile zavolala ta holka, jsem si tím jistej.“

„Vlítneš na něho a zbydou z něj čtyry malí do cirkusu,“ navrhla ta hloupá gorila, co před chvílí málem dostala pár facek za blbý řeči o kolečkovéjch bruslích a mangu jangu.

Diamond Mansion vypadal jako takovej ten dům, ze kterýho všichni odešli, anebo ještě nepřišli. Byl zbytečně veliký na to, že se v něm nic nedělo, a koukal přes kamennou zeď jako nějaká pevnost nebo hora, nebo co.

„Hovno,“ řekl Grapo Wolinski po krátkém uvažování. „Jestli je to bouda, padli bysme akorát do těch sraček, co je pro nás pan Harper přichystal.“

„Máme se teda vypakovat jenom kvůli tomu, že to tu smrdí? Nevím jak tobě, ale mně bylo jasný hned zkraje, že vejlet do Diamond Mansion nebude procházka růžovým sadem,“ řekl jsem.

„Moc kecáš a málo píšeš domů,“ odbyl mě Grapo. Měl něco za lubem, ale nedokázal jsem uhadnout, co vlastně. To podotýkám na adresu těch, co teď maj plno řečí o svangařích, že to byli blbečkové. Grapo byl vodvaz, ale taky koumák k pohledání!

„Ta holka volala tobě, Marku. Je teda normální, že za ní půjdeš do Diamond Mansion ty.“

„Sám? Nejsi takle náhodou závada? Harper mě sežere k večeri.“

„Vyříd' mu, že mu přeju dobrou chuť,“ řekl Grapo.

Nechtělo se mi vylézt z rollsu, to mi můžete věřit. V takový rollsu je to pěkný jako v pokojíčku, kdežto tam venku, tam to nemuselo dobře skončit. Jenže Grapo si vzal zase něco do hlavy a s tím se nedalo nic dělat.

Ve vratech byla škvíra a stačilo strčit a otevřely na mě hubu. Ohlídl jsem se. Rolls tam stál pěkně růžovej a hvězdičky na něm zářily a to noční nebe se začalo po něm opičít a nahodilo na sebe taky růžový kvádro, hlavně tam na východě, kde už se zřejmě do kopce sápal to starý upocený slunce. Natáhl jsem do sebe vzduch. Z parku byly cítit magnolie a odněkud smrad ze slámy, div se mi nezatočila hlava. Však taky hned za bránou byla vrátnice a tam na židli klímbal vrátnej nadupanej jako silážní jáma, hubu měl otevřenou a chrápal, až se sám z toho budil a kroutil se a mlaskal na sebe „ccct“, „cttt“, aby jako byl zticha a nerušil.

Vy pochodoval jsem po hlavní cestě a vtom se probudili ptáci a začali řvát jako zjednaný. Lekl jsem se příšerně, chtěl jsem vzít roha, ale ty ptáci se zřejmě probudili jen tak, že byli načasovaný, jak už ptáci bejvaj.

Řeknu vám, že to byl vejšlap za všechny drobný. Nikde ani živáčka, pokud nepočítám ten milion urvanéjch drozďáků a stehlíků, nebo co to tam v tý růžovějící tmě vlastně randálovalo. Na schodech do baráku seděl pistolník se samopalem u boku a taky byl zfetovanej, div to s ním netřískalo o zem. Líbilo se mi to asi jako prvníče dűtky. Pan Harper není přece žádněj vošoust a nenechává se hlídat spícíma feťákama. Jestli tady někdo fetoval, tak jenom proto, že to pan Harper chtěl. Žádnou radost jsem z takovýho pomyšlení neměl. Vzpomněl jsem si na Grapa, a teprve teď mi došlo, že můj slavnej kamarád ze mě udělal obětního beránka, a div mi nebylo do breku. Měl jsem sto chutí se vrátit, jenže Grapo by na mě poslal ty svoje gorily a rozlil bych si to u něho a byl bych namydlenej. Jenže když půjdu dál, mám aspoň nějakou naději – snad.

Byla to tak snadná cesta, jak si dovedete představit. Div že na zemi nebyly šipky s nápisama TUDY, PROSÍM, jako když jdete někde v hotelu na hajzl. Mazal jsem chodbou, zleva zprava na mě civěly vysoké, bíle natřené dveře, s maličkejma mosaznejma klikama ve výšce brady. Nikdy nepochopím, proč se v drahých nóbľ domech kliky montujou buď hodně vysoko, nebo směšně nízko, ale nikdy ne normálně.

Jedny dveře byly otevřené a za nimi jsem našel schody do sklepa, osvětlené luminiscenčníma panelama. Jeden ten panel

smrděl a prskal a bylo jasné, že každou chvíli rupne. Krom těch zfetovanejších strážnejích to byl další důkaz úpadku Harperovy moci. Trochu mě to uklidnilo, protože jsem málem uvěřil, že se ti dva samopalníci mázli sami od sebe, bez Harperova příkazu.

Sotva jsem sešel dolů, ztuhl jsem jako kokrhel v mrazáku, protože přede mnou se otevřela ohromná tělocvična se žlutou sušenkou uprostřed i s velkým Hudebním kolem štěstí. Dokonalá hala, o nic horší, než jakou mají ve Filadelfii.

Kelly Spiridiová ležela na sušence, přesněji řečeno na kraji sušenky, a v hrudi jí vězela kudla, velká, že by si s ní slon mohl holit tlamu.

Hrklo ve mně, ale ne tak moc, jak byste si mysleli. Já to čekal, věřte tomu, a byl bych překvapenější, kdyby tam chudák Kelly neležela. Jenže jak jsem na ni civěl, něco mi začalo harašit v hlavě.

Já totiž zamlada trochu zlobil a sem tam nějakou tu mrtvolu jsem viděl a musím přiznat, proč ne, stejně mi to nikdo nedokáže, že i osobně jsem párkrát udělal ten trik, kterým se živoušek změní na mrtvouška. Takže stran mrtvol mi nemusí nikdo nic vykládat. A ona taková mrtvola je zvláštní věc. Je hrozně nehezká a pak taky smrdí, protože když začne jít do tuhýho, ten živoušek, co bude z něho za chvíli mrtvoušek, se zpravidla podělá a všechno to po něm teče, však se zeptejte někoho, kdo se vyzná, ale on vám to stejně nejspíš nepoví, protože o takových věcech lidi neradi vyprávějí.

Jenže Kelly byla hezká mrtvola.

Jako namalovaná. Jako vyšitá. Jako uplácaná z formely.

Už jsem k ní chtěl jít, abych se podíval, jak to s ní vlastně je, když najednou se rozhučely nějaké stroje, chladicí agregáty nebo co, Hudební kolo štěstí se roztočilo a uprostřed sušenky se objevil Grapo Wolinski.

Vypadal tak málo živě jako Kelly Spiridiová mrtvě. Však taky to byla spíš karikatura, holografická napodobenina, plastický video-panák. Svangoval ale bezvadně a čím dál líp. Za mnou zazářilo rubínové světlo a hned mi bylo jasné, že to je laserový paprsek. Zapíchl se do Hudebního kola štěstí a hudba frčela a video-Grapo svangoval, jakoby-mrtvoly si nevšímal, zkrátka, byla to podívaná pro bohy.